

L'ENCIS DE L'ESCALA

(Sardana de Pere Fontàs
Lletra de Joan Sisamon)

Es a punta d'alba, dolçament,
quan batega el cor;
il·lusió brollada, encantament,
per la vida que sospira
i canta amb ver enyor.
Ran de l'ona neix L'Escala, bella flor,
banyada per la llum,
petxina del mar blau.
Flaire dolça, encís sublim d'amor,
torrada pel sol d'or.
Voltant va una gavina pel cel lluminós...

Quina mena de cançó que sento
dintre del meu cor,
que aclareix per sempre el pensament
bategant sota el vent...!
Vénen les ones

cantant dolçament;
canta el pescaire
portant peix d'argent;
canta la barca
mirant l'horitzó,
canta la vila
la dolça cançó...
Quin perfum, quina gaubança,
quina mena de remor
que fa el mar, tot ell bonança,
com la joia d'un petó!
Mar esvalotat
tot engrescador;
mar enjogassat
ple de pau,
tot ell blau, ple de pau...!
Matinet a punta d'alba
es desclou l'amor precís.
Vila de color de malva
duc al cor ton encís!

CANCÓ DEL MATÍ ENCALMAT

El sol ha anat daurant
el llarg somni de l'aigua.
Aquests ulls tan cansats
del qui arriba a la calma
han mirat, han comprès,
oblidaven.

Lluny, enllà de la mar,
se'n va la meva barca.
De terra endins, un cant
amb l'aire l'acompanya:
"Et perdràs pel camí
que no té mai tornada."

Sota la llum clement
del matí, a la casa
dels morts del meu vell nom,
dic avui: "Sóc encara."
M'adormiré demà
sense por ni recança.
I besarà l'or nou
la serenor del marbre.

Solitari, en la pau
del jardí dels cinc arbres,
he collit ja el meu temps,
la rara rosa blanca.
Cridat, ara entraré
en les fosques estances.

J. BARCELÓ I MATAS